

Як ми поклоняємось

Поклоніння — це найбільш важливе місце зустрічі для християн. Це місце, де християни стають помітною громадою — спільнотою людей, які поділяють віру в Бога і у Воскресіння Ісуса Христа. Це місце, де люди збираються перед Богом.

Кожна громада має свій власний, місцевий порядок богослужіння. Існує спільна схема, що базується на літургійній спадщині церкви. Ми збираємося разом. Ми зустрічаємо Боже слово. Ми молимося разом за церкву та світ. Ми поклоняємося Богові. Ми розділяємо трапезу за Господнім столом. І нас посилають у світ. На деяких богослужіннях порядок богослужіння може бути коротшим.

Який вигляд має богослужіння в Церкві Норвегії?

Кожна громада в Церкві Норвегії розробила місцевий порядок поклоніння. Літургійна традиція є вихідною точкою для всіх інших місцевих порядків поклоніння. Звичайна меса включає в себе:

- Зібрання;
- Літургія Слова;
- Молитва Заступництва;
- Святе Причастя;
- Відправлення (Відпущення)

Два основні елементи у християнському поклонінні — це *Слово*, яке сягає своїм корінням поклоніння в синагозі, та *Святе Причастя*, яке нагадує про останню (таємну) вечерю Ісуса з учнями. Порядок богослужіння було розвинуто навколо цих двох елементів. *Зібрання* вказує в напрямку до *Слова*, а *Відправлення* веде нас з-за столу причастя до служби у світі. Посередині богослужіння, як міст між Словом та Святим Причастям знаходяться *Молитви та Заступництво* за Церкву та за світ.

Читати докладніше про службу поклоніння у Церкві Норвегії:

Літургія, від грецького “*λειτουργία*”, що означає “робота для народу” або “громадська служба”, є найбільш широко вживаною фразою на позначення релігійних церемоній. Християнська літургія поклоніння висловлює віру в Трьохособного Бога та його вшанування.

Дуже часто слово “літургія” застосовується тоді, коли йдеться про фіксовані елементи ритуальної практики. Літургійна природа богослужіння показує, що воно є свого роду ритуалом.

Як ритуал, богослужіння пов’язане з виставою, танцем або драмою/театром. Кожен учасник має завдання або роль, і все, що відбувається, є частиною послідовності або порядку. Як і у виставі чи театрі, у богослужінні, у літургійному просторі, створюється окрема реальність. Таким чином, літургія може допомогти нам зрозуміти те, що насправді незрозуміло. Вона допомагає нам інтерпретувати та співвідноситися з Божою присутністю та таємницею спасіння.

Наші різні ролі в богослужінні сягають корінням у витоки християнського богослужіння. Кожен мав свою власну “літургію”: як керівники (єпископи), старійшини (пастори), молитовники та молитовниці, диякони та проповідники. З плином століть у церкві відбувався розвиток у напрямку сильнішої “професіоналізації”. Різниця між духовенством та мирянами посилювалася, а літургії ставали настільки складними, що їх могли проводити лише навчені священики та музиканти, тоді як миряни залишалися пасивними спостерігачами.

Утім, центральні частини літургії, як їх святкували перші покоління християн, залишалися та продовжували існувати протягом століть. Таким чином, церкви сучасного світу мають спільну спадщину, на якій базуються їхні літургії. Наразі спостерігається зростаючий рух за відродження богослужіння, в якому активно бере участь уся громада. Церква Норвегії є частиною цього руху, який проілюстрував спільну спадщину та ідентичність усієї всесвітньої церкви.